

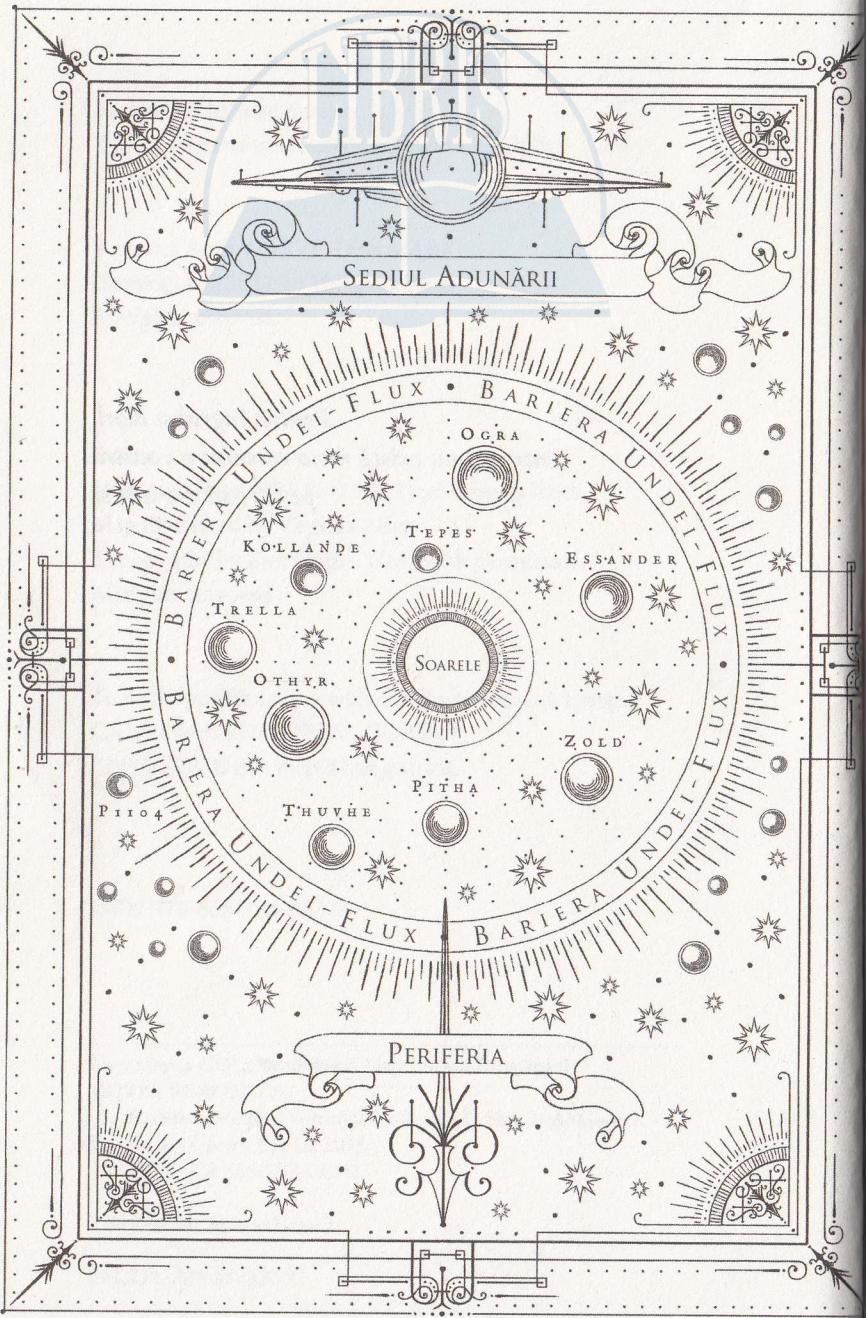
PECETEA MORTII

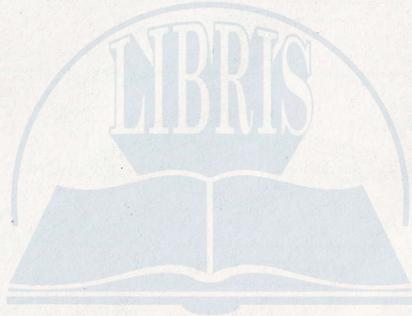
VERONICA
ROTH

Traducere din limba engleză de
Shauki Al-Gareeb

1

CAPITOLUL 1 AKOS

FLORILE-DE-TIHNA îNFLOREAU MEREU în cea mai lungă noapte din sezon. Întregul oraș sărbătoarea ziua în care mă-nunchiul de petale se deschidea într-un roșu bogat – pe de-o parte, deoarece florile-de-tihna reprezentau sufletul națiunii lor, și pe de altă parte, gândi Akos, pentru a-i împiedica pe toți să o ia razna din pricina frigului.

În acea seară, când avea loc ritualul Înfloririi, el nădușea în paltonul său așteptând ca familia lui să fie gata, aşa că ieși în curte pentru a se răcori. Casa Kereseth era construită în cerc în jurul unei sobe, toți pereții interiori și exteriori fiind curbați. Pentru noroc, chipurile

Când deschise uşa, aerul înghețat ii începea ochii. Își puse ochelarii de protecție și de la căldura trupului său sticla se aburi imediat. Bâjbâi după vâtraiul de metal cu mâna acoperită de mănușă și îl vârî sub capacul sobei. Pietrele-de-foc de sub ea arătau ca niște cărbuni negri înainte ca fricțiunea să ii aprindă, iar apoi scoteau scânteie în culori diferite, în funcție de praful cu care erau acoperite.

Pietrele-de-foc se atinseră una de alta și se aprinseră într-o nuanță de roșu ca sâangele. Nu se aflau acolo pentru a

încălzi ceva sau pentru a aprinde ceva – pur și simplu se presupunea că erau o aducere-aminte a fluxului. Ca și când bâzătul din trupul lui Akos nu era suficient. Fluxul circula prin fiecare vieriță și își făcea apariția pe cer în toate culorile cu putință. Precum pietrele-de-foc. Precum luminile plutitoarelor care vâjăiau pe deasupra în drumul lor spre orașul propriu-zis. Extrathuvhesiții care credeau că planeta lor e albă de la zăpadă nu pușeaseră de fapt niciodată piciorul pe ea.

Eijeh, fratele mai mare al lui Akos, scoase capul pe ușă.

— Dornic să îngheți, aşa-i? Haide, mama e aproape gata.

Mamei lor îi lua întotdeauna mai mult să se pregătească atunci când mergeau la templu. La urma urmei, ea era oracolul. Toată lumea avea să fie cu ochii pe ea.

Akos pușe jos vătraiul și intră în casă, scoțându-și ochelarii de protecție și trăgând în jos obrăzarul.

Tatăl său și sora lui mai mare, Cisi, așteptau la ușă, încotroșmănați în cele mai călduroase paltoane. Toate erau croite din același material – blană de kutyah, care nu putea fi vopsită, aşa că era mereu alb-cenușie – și aveau glugă.

— Suntem cu toții gata, Akos? Bun. Mama lui își încheie paltonul și aruncă o privire spre vechii bocanci ai tatălui său. Aoseh, să știi că undeva, afară, cenușa tatălui tău se cutremură când vede cu ce te-ai încălțat!

— Știu, de asta m-am enervat când am văzut că s-au murdărit, glumi tatăl lor, Aoseh, după care rânji.

— Bun, spuse ea – de fapt, aproape că ciripi. Mie îmi plac așa.

— Tie îți place tot ce nu-i plăcea tatălui meu.

— Asta fiindcă lui nu-i plăcea nimic.

— Putem să ne suim în plutitor cât încă este cald? întrebă Eijeh, pe un ton ușor plângăcios. Ori ne așteaptă la monumentul comemorativ.

Mama lor își termină de încheiat paltonul și își puse obrăzarul. Porniră în pas săltat pe aleea încălzită din față, toți numai blană și ochelari de protecție și mitene. Afară erau așteptați de o navă mică și rotundă, care plana la nivelul genunchilor, chiar deasupra nămetelui de zăpadă. Portiera se deschise la atingerea mamei lor și toți se îngrămădiră înăuntru. Cisi și Eijeh fură nevoiți să-l tragă pe Akos de ambele mâini, întrucât era prea scund pentru a se sui singur. Nimenei nu-și bătu capul să-și pună centura de siguranță.

— Spre templu! strigă tatăl lor, cu pumnul ridicat în aer.

Mereu spunea asta când mergeau la templu. Ca și cum aclama o prelegeră plăcitoasă sau un rând prea lung în ziua alegerilor.

— Ce bine-ar fi dacă-ai putea îmbutelia tot entuziasmul său ca să-l vinzi thuvhesiților. Pe cei mai mulți dintre ei îi văd doar o dată pe an, și atunci fiindcă îi așteptăm cu băutură și mâncare, bombăni mama lor, după care schiță un zâmbet.

— Păi, uite o soluție, sugeră Eijeh. Ademenește-i cu mâncare tot sezonul.

— Înțelepciunea copiilor, spuse mama lor, apăsând butonul de contact cu degetul mare.

Plutitorul se ridică și porne cu o smucitură, făcându-i să cadă claiile peste grămadă. Eijeh îl împinse pe Akos de pe el, râzând.

Luminile Hessei clipeau în față. Orașul lor se întindea în jurul unui deal, cu baza militară la poalele lui, templul în vârf și toate celelalte clădiri la mijloc. Templul, spre care ei se îndreptau în acel moment, era o structură mare din piatră, cu un dom – format din sute de panouri de sticlă colorată – fix în mijlocul ei. Când soarele își arunca razele asupra lui, piscul Hessei strălucea roșu-oranj. Ceea ce înseamnă că nu strălucea aproape niciodată.

Plutitorul încetini când ajunse în vârful dealului, planând deasupra Hessei cea de piatră, un oraș la fel de vechi ca planeta lor națiune – Thuvhe, aşa cum o numea toată lumea, mai puțin vrăjmașii lor, un cuvânt atât de alunecos, încât extrathuvhesiții aveau tendință să se înecă când îl rosteau. Jumătate din casele înguste erau îngropate în nămeți de zăpadă. Cele mai multe erau goale, căci toți oamenii de seamă mergeau în seara asta la templu.

— Ai văzut ceva interesant azi? își întrebă tatăl lor soția, în timp ce îi comanda plutitorului să ocolească un anemometru deosebit de înalt, care se întindea spre cer și se învârtea în cerc.

Akos știa după tonul folosit că tatăl său o întreba pe mama lui despre viziunile pe care aceasta le avusesese. Fiecare planetă din galaxie avea trei oracole: unul care se înălța; unul care stătea, ca mama lor; și unul care cădea. Akos nu prea înțelegea ce înseamnă asta, însă un lucru era cert: fluxul îi șoptea mamei lui la ureche viitorul, iar jumătate din oamenii cu care se întâlnneau erau cuprinși de un sentiment de evlavie față de ea.

— Cred c-am zărit-o pe sora ta zilele trecute... începu mama lor. Deși mă îndoiesc c-ar vrea să știe asta.

— Pur și simplu ea crede că viitorul ar trebui tratat cu cel mai mare respect, pe măsura importanței lui.

Ochii mamei lor trecură pe rând de la Akos la Eijeh și apoi la Cisi.

— Bănuiesc c-așa îmi trebuie fiindcă m-am căsătorit cu un bărbat dintr-o familie militară, comentă ea într-un târziu. Tu vrei ca totul să fie ținut sub control, chiar și harul-flux al meu.

— Nu știu dacă ai observat, dar *eu* am fost cel care și-a dezamăgit părinții când am ales să devin fermier și nu căpitan de armată, îi răspunse tatăl lor. Iar sora mea n-are nimic împotrivă, pur și simplu o neliniștește, atâtă tot.

— Hmm, făcu mama lor, ca și când asta nu era tot.

Cisi începu să fredoneze o melodie pe care Akos o mai auzise, dar nu putea spune unde anume. Sora lui privea pe geam, nefiind atentă la ceartă. Iar câteva ticături mai târziu, cearta părintilor lor luă sfârșit, și singurul sunet rămas era cântecul ei. Cisi avea ceva aparte, îi plăcea tatălui lor să spună. O dezinvoltură.

Templul era luminat, pe dinăuntru și pe dinafără, de șiruri de felinare, mari cât pumnul lui Akos, care atârnau de arcada de la intrare. Pretutindeni vedeați plutitoare, cu fâșii de lumină colorată cuprinzând corpurile lor imense, parcate în grupuri pe coasta dealului sau roind în jurul acoperișului boltit în căutarea unui spațiu pe care să aterizeze. Mama lor știa toate locurile secrete din jurul templului, aşa că îl direcționă pe tatăl lor spre un cotlon întunecat de lângă refectoriu și îi conduse în pas alergător către o ușă laterală pe care trebuia să o tragă cu ambele mâini pentru a o deschide.

Porniră pe un culoar din piatră neagră, călcând pe niște covoare atât de uzate, încât puteai să vezi prin ele, iar apoi trecură pe lângă monumentul comemorativ nu foarte înalt, cu lumânări aprinse, pentru thuvhesiții care muriseră în invazia shotetilor, înainte ca Akos să se nască.

Trecând pe lângă monument, el încetini ca să se uite la lumânările pălpăitoare. Eijeh îl apucă de umeri pe la spate, făcându-l pe Akos să țipe speriat. Se îmbujoră de îndată ce și dădu seama cine e, iar Eijeh îl împunse în obraz, râzând:

— Chiar și pe întuneric pot să-mi dau seama cât de roșu ești!

— Tacă-ți fleanca! se răsti Akos.

— Eijeh, îl admonestă mama lui. Nu-l mai necăji.

Trebuia să spună asta tot timpul. Akos avea senzația că mereu exista *ceva* care să-l facă să se îmbujoreze.

— Era doar o *glumă*...

Își croiră drum spre centrul clădirii, unde dădură peste o mulțime care se adunase lângă Sala Profetiilor. Toată lumea era ocupată, scoțându-și bocancii de exterior, dându-și jos paltoanele, aranjându-și părul care le fusese turtit de glugă și suflând aer cald spre degetele lor înghețate. Membrii familiei Kereseth își îngrămădiră paltoanele, ochelarii, mitenele, bocancii și obrăzarele într-un alcov întunecat, care se afla sub o fereastră mov cu simbolul thuvhesit al fluxului gravat pe ea. Tocmai când se îndreptau spre Sala Profetiilor, Akos auzi o voce familiară:

— Eij!

Ori Rednalis, cea mai bună prietenă a lui Ejeh, înainta în pas alergător pe culoar. Era înaltă și deșirată, cam neîndemnatică, toată numai genunchi, coate și păr ciufulit. Akos nu mai văzuse niciodată îmbrăcată în rochie, însă acum purta una, croită dintr-un material gros roșu-movuliu și încheiată cu nasturi pe umeri, asemenea unei uniforme militare de gală.

Degetele lui Ori erau roșii din pricina frigului. Se opri în fața lui Ejeh.

— Aici erai! A trebuit să ascult deja două mătuși trăncăind despre Adunare și sunt pe cale să explodez!

Akos o mai auzise la un moment dat pe una dintre mătușile lui Ori trăncănind despre Adunare – organul de conducere al galaxiei –, apreciindu-i pe thuvhesiți doar pentru producția lor de flori-de-gheață și bagatelizând atacurile shotetilor, numindu-le „dispute civile”. Avea sens ce spunea, dar Akos se simțea mereu agitat în preajma adulților care trăncăneau. Nu știa niciodată ce să spună.

Ori continuă:

— Salutare, Aoseh, Sifa, Cisi, Akos! Înflorire fericită! Eij, hai să mergem!

Spuse toate astea dintr-o suflare.

Eijeh se uită la tatăl lor, care dădu din mâna.

— Bine, mergeți. Ne vedem mai târziu.

— Și dacă te prindem cu vreo pipă în gură, aşa cum s-a întâmplat anul trecut, îl avertiză mama lor, o să te facem să înghiți tot conținutul ei!

Eijeh ridică din sprâncene, amuzat. Nu exista nimic care să-l facă să se simtă stânjenit sau să se înroșească. Nici măcar atunci când copiii de la școală îl batjocoreau pentru vocea lui – mai ascuțită decât a celor mai mulți băieți – sau pentru faptul că era bogat, lucru care nu te facea prea popular aici, în Hessa. Nici nu trânteau replici acide. Pur și simplu se pricepea de minune să ascundă lucrurile într-un cotlon al minții și să le lase să iasă numai atunci când voia el.

Îl apucă pe Akos de cot și îl trase după Ori. Cisi rămase în urmă, cu părinții lor, ca întotdeauna. Ejeh și Akos alergă după Ori până în Sala Profetiilor.

Ori icni, iar când Akos văzu interiorul sălii, aproape că o imită. Cineva agățase sute de felinare – toate pudrate cu flori-de-tihنă pentru a le face roșii –, din vârful domului până spre cei mai îndepărtați pereti, în fiecare direcție, ca un baldachin de lumină întins deasupra lor. Până și dinții lui Ejeh păreau roșii când rânnii spre Akos. În mijlocul încăperii, care de obicei era gol, se afla un bloc de gheață lat cam cât înălțimea unui om. În interiorul lui creșteau zeci de flori-de-tihنă închise, care mai aveau un pic și înfloreau.

Alte felinare cu pietre-de-foc, mari cât degetul lui Akos, erau aliniate pe marginea blocul de gheață, unde florile-de-tihنă aşteptau să înfloreasă. Acestea luminau alb, probabil pentru ca toată lumea să poată vedea adevărata culoare a florilor-de-tihنă, un roșu mai bogat decât orice felinar. Roșu ca sângele, spuneau unii.